

LECTOR

In colaborare cu ANCELIN ROSETI

Un sparringpartner al jum t cilor înr d cinate sensibil

Discret , f r a tulbura, în jurul s u, apele _i f r a ag ca cartona_e cu mesaje s.o.s. de clanca u_ii din dos a literaturii, u_ deschis , de altfel, ecumenic în l turi pentru atare spovedanii, Violeta Savu, repezit în alt timp _i spaci de centrifuga licencioas a modei scribale ce nu mai contene_te a-_i consolida pornoteca de aur a a_a-zisei literaturi, se înscrie în promenada editorial cu un volum de versuri al c rui titlu aparent bizar, „Atocmiri”, _i mai pierde din ciud cenie dup ce ne este t lm cit în josul poeziei încununate cu acela_i nume – acesta însemnând armonie, potrivire. De parc ar vâsli în r sp rul unei melodii ce d s se închege monocord într-o dimensiune eminentamente intim _i f r rival, cu melancolii arteziene _i fistichii, Violeta Savu _i revars duhul poetic tocmind între ele cuvintele însorite cu cele excomunicate, adic sc pate de sub graciile cotidiene ale limbajului modern, accionând, într-un fel, un soi de dialectologie poetic , prin care urm re_te repunerea în drepturi semantice a expresivit cii lirice declan_ate de jocul ostentativ al unei întregi salbe de arhaisme _i regionalisme, dintre cele mai rarissime, cu care, de altfel, a_a cum am mai spus, ne _i împrietene_te în subpagin , explicându-ni-le. Aceste cro_ete lexicale, cu care poeta _i cosmetizeaz , într-o epoc aflat sub capriciul neologismului, poemele t iate scurt, foarte scurt, aproape expeditiv, rup, oarecum, dominanta nostalgic a discursului, f cându-l imprevizibil: „s rmane porumbel/ veghez în noapte/ ochii t i de nefrit*/ iar zborul t u/ umbre_te-n mine//mistuiri” (umbre ro_ii) sau „imperativ s îmi daci/ un argument la senin// m-aci l sat singur / s inventez pentru voi/ alegreta*” (comoara pandorei). Prin urmare, poeta noastr nu face decât s armonizeze cuvintele _i, prin intermediul acestora, implicit, st rile de spirit, emociile. Deci, scrie poezie! ? o poezie din care se dezl ncuie sunetul lung, câtu_i de pucin desperat, al dezleg rii de sine, sau, mai curând, al mereu amânatei încerc ri de restaurare a l untrului cel mai tainic: „sinuciderile mele/ înfloreau sinferei*/ în z pad // ametiste plecau/ din memoria mea/ prea întreg ” (contrast) sau „d -mi înapoi/ conturul meu de femeie// ca un pilat din pont/ te-ai sp lat/ de-ale mele agapii” (r va_ de desp rcire).

Violeta Savu nu vrea în nici un chip s mimeze fericirea. ^i de ce-ar face-o!, de vreme ce ces tura subtil _i încordat a acestor fiorduri existenciale este, mai întâi de toate, mijlocul s u de comunicare cu cel lalt eu, ascuns, poate chiar ne_tiu, deasupra c ruia cârtesc îngerii splinului – un soi de sparringpartner al jum t cilor înr d cinate sensibil ce nu se vor omogenizate asumându-_i astfel acela_i certitudini _i acelea_i iluzii, a_adar istoria unui prezent comun, fie el a_ezat chiar _i sub semnul resemn rii: „e_ti trist/ cât poate fi un cip t// împ rt _it durere/ miruie cerul” (ran) sau „s fluier cu stelele luna-n cire_i/ când picuri de ploaie p trund/ _i cerul de noapte/ în pale culori se despica // în mine tu ai g sit prim vara/ prima mea vin ” (prim vara).

Itinerariul confesiv al poetei, în ansamblul s u, este, totu_i, unul atonal. De _i din poezia sa r zbat evidente _i acute acorduri simbolist-expresioniste, poeta rupe liniaritatea discursiv , inserând suprarealistic, exceptând absenca minimului coeficient de ludic, imagini sau chiar poezii ca atare. Iat o poezia cu care-_i deschide, de altfel, volumul de versuri: „azi-dimineac / la ciocolata cu lapte/ un cigan mi-a cerut degete/ pentru dou secunde/ lungi de pian.” (alb-negru) sau, doar o imagine de data acesta: „în parc/ un b rbat petice_te o nuc ” (amintiri).

Violeta Savu începe cu sine _i sfâr_e_te cu sine, adic se învârte_te în jurul propriei sale axe – nu caut s legitimizeze zodia interioare, nu face crochiuri la minut absolutului, nu arunc priviri pe furi_ karmei – pentru ea poezia reprezint proieccia capacit cii sale de a simci.